

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 10C/309/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113219559
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Šulek
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2018:2113219559.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudcom JUDr. Jozefom Šulekom u v právnej veci žalobcu 1./: K. M., narodený X.X.XXXX, bytom U. XX, XXXXX H. Q., O., žalobcu 2./: L. M., narodený X.X.XXXX, bytom At U. st. 8, XXXXX H. Q., O., žalobcu 3./: Q. T.-ová, rod. J.-ová, narodená XX.X.XXXX, bytom S.. Q. XX, P. I., O., žalobcu 4./: D. H., narodený X.X.XXXX, bytom XX L. st. Y., O., a žalobcu 5./: G. H., narodený X.X.XXXX, bytom XXb T. st. E. C., všetci právne zastúpení: JUDr. Miroslavou Čapkovou, advokátku so sídlom Námestie Sv. Anny 21, 911 01 Trenčín, proti žalovanému: ST - IN, s.r.o., IČO: 36 664 871, so sídlom Hlavná 25, 917 01 Trnava, IČO: 36 664 871, právne zastúpenému: HALADA advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Kapitulská 21, 917 01 Trnava, IČO: 36 669 661, o určenie vlastníctva, o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a.

II. Žalovaný má voči žalobcom 1./ až 5./ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou súdu dňa 25.07.2013, sa pôvodne žalobkyňa R. M., nar. XX.XX.XXX bytom I. M. XX, XXXXX H. Q., O., domáhala určenia vlastníckeho práva zomrelých D. J., O. J., E. J., U. J., L. J. a O. J., každého v spoluvlastníckom podiele 1/12 k pozemku KN-C č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 588 m² a parcela KN-C č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 149 m², zapísaných na Liste vlastníctva č. 7852, pre k.ú. Trnava. Žalobu odôvodnila žalobkyňa tým, že je dedičkou po zomrelých, ktorí boli zapísaní ako vlastníci nehnuteľností špecifikovaných v predchádzajúcej vete, ako aj pozemkov KN-C č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 1272 m² a parcela KN-C č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 483 m², KN-C č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 478 m², zapísaných na Liste vlastníctva č. XXXX pre k.ú. Trnava. Pôvodne boli predmetné nehnuteľnosti zapísané v pozemnostnom hárku 180 k.ú. Trnava ako parcela č. XX o výmere 1651 m², parcela č. XX o výmere 1485 m² a dom súp. č. XX na parc. č. XX. Žalovaný je v katastri zapísaný ako výlučný vlastník nehnuteľností stavba súp. č. XX, postavená na pozemku KN-C č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 588 m², ako aj samotnej parcely KN-C č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 588 m² a parcely KN-C č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 149 m², zapísaných na Liste vlastníctva č. XXXX. Vyššie uvedené nehnuteľnosti prešli v roku 1943 v zmysle vyhlášky vlády č. XXX/XX Sl. Zák. nar. č. XXX/XX Sl. Z a na základe uznesenia vlády zo dňa 07.07.1943 na štát, na základe Výmeru Ústredného hospodárskeho úradu v Bratislave zo dňa 08.09.1943, číslo III/B-32.567. Následne predmetné nehnuteľnosti v roku 1943 prešli do správy Slovenských elektrární, úč. Spol. Bratislava. V roku 1950 prešli na Západoslovenské elektrárne n.p., v Bratislave, v roku 1954 prešli na Energotrust - Bratislava, n.p., v Bratislave, v roku 1955 prešli do správy Okresného ústavu národného zdravia v Trnave a v roku 1960 do správy národného podniku Zornica, Bánovce nad Bebravou. Následne

boli nehnuteľnosti prevedené do vlastníctva súčasných vlastníkov. Podľa žalobkyne neprestali byť vlastníkami predmetných nehnuteľností, keďže vyvlastnenie predmetných nehnuteľností bolo nezákonné. Výmer na základe, ktorého došlo k prechodu vlastníckeho práva na štát bolo nezákonné a nemalo žiadne právne účinky, vlastnícke právo pôvodných vlastníkov (ich právnych predchodcov) nezaniklo. Žalobkyňa uviedla, že vlastnícke právo je jedným zo základných ľudských práv, pričom toto bolo narušené samotnými právnymi normami. Došlo k majetkovým krivdám, ktoré sa jednoznačne viažu na porušovanie základných ľudských práv a slobôd formou uplatňovania zákonov zo strany štátu, ktoré to umožnili. Základnou podmienkou demokratického štátu je dodržiavanie základných ľudských práv a slobôd. Žalobkyňa naliehavý právny záujem odôvodnila, že bez požadovaného určenia by bolo ohrozené jej vlastníctvo a jej právne postavenie by bolo neisté, pričom jej právnym predchodcom bolo protiprávne odňaté vlastnícke právo. Žalobkyňa sa domáhala ochrany vlastníckeho práva podľa Občianskeho zákonníka a Ústavy Slovenskej republiky. Žalobkyňa pripojila k žalobe rodné listy E. J. nar. XX.XX.XXXX a I. J. nar. XX.XX.XXXX.

2. Súd vyzval žalobkyňu uznesením č.k. 10C/309/2013-6 na odstránenie väd podanej žaloby.

3. Žalobkyňa doplnila žalobu podaním doručeným súdu dňa 02.10.2013 tak, že doplnila skutkové tvrdenia nasledovne. Žalobkyňa je dedičkou po zosnulom L. J. , zomrelom XX.XX.XXXX v O.. Zomrelí D. J., O. J. zomreli v roku XXXX v Osvienčime v Poľsku, O. J. zomrel v roku XXXX v Poľsku, E. J. zomrela v roku XXXX v Osvienčime v Poľsku a U. J. zomrelý v roku XXXX v Poľsku, a O. J., boli každý v podiele 2/12 podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností, ktorých určenia, že patria do dedičstva sa žalobkyňa domáha. Žalobkyňa tiež uviedla, že dedičkou po zosnulom D. J. je D. A. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom v G., S.. U. 8, O., po zosnulom O. J. ako najbližší žijúci príbuzný prichádza do úvahy ako dedička žalobkyňa, dedičom po zosnulej E. J. je Q. T.-ova rod. J.-ova, nar. XX.X.XXXX, P. I., S.. Q. XX, O., po zosnulom U. J. ako najbližší žijúci príbuzný prichádza do úvahy navrhovateľka ako dedička. Zosnulý L. J., D. J., U. J., O. J., E. J. boli súrodenci. O. J. bol syn ich zosnulého súrodenca D. J.. Žalobkyňa je neterou zosnulých L. J., D. J., U. J., O. Schwarz, E. J. a sesternicou O. J.. D. A. H. ako dedič po zosnulom D. J. a Q. T.-ova ako dedič po E. J., sa vzdali záväznými prehláseniami všetkých práv k predmetnej nehnuteľnosti. Žalovaný je v katastri nehnuteľností zapísaný ako výlučný vlastník nehnuteľnosti pozemok reg. C KN parc.č. XXX/X, zastavané plochy a plochy, výmere 149 m², zapísané na LV Č. XXXX, k.ú. Trnava. Na základe novej právnej úpravy evidovania nehnuteľností a vlastníckych vzťahov k nim, boli nehnuteľnosti, o ktorých údaje boli uvádzané v pozemkovej knihe, teda zapísané v pozemkovom katastri, zapisované do katastra nehnuteľností, čo bolo spojené s potrebou prečíslovania parcelných čísiel. Parcela EN Č. XX bola pri preberaní nového operátu po technicko - hospodárskom mapovaní (THM) pre číslovaná na parcelu C KN Č. XXX. Právny predchodcovia žalobkyne, resp. žalobkyňa neprestala byť vlastníčkou predmetných nehnuteľností, keďže vyvlastnenie predmetných nehnuteľností bolo nezákonne. Výmer na základe, ktorého došlo k prechodu vlastníctva na štát bolo nezákonne a nemalo žiadne právne účinky, vlastnícke právo pôvodných vlastníkov, ich právnych predchodcov nikdy nezaniklo. V zmysle zákona č. 128/1946 Zb. boli akékoľvek majetkové prevody a akékoľvek majetkovoprávne konania, týkajúce sa huteľného alebo nehnuteľného, verejného alebo súkromného majetku vyhlásené určené ako neplatné, ak k nim došlo po 29.9.1938 pod tlakom okupácie alebo národnej, rasovej alebo politickej perzekúcie. Predchodcom žalobkyne bolo vlastníctvo nehnuteľností odňaté bez náhrady z dôvodu národnej a rasovej perzekúcie na základe nariadenia č. 198/1941 Sl.z. tkz. Židovský kódex. Nariadenie zo dňa 9. septembra 1941 o právnom postavení Židov "Židovský kódex", ustanovil v 270 paragrafoch na Slovensku osobitný právny režim občanov židovského vierovyznania, ktorí tak stratili občianske práva. Vlastnícke právo je jedným zo základných ľudských práv. Toto právo bolo narušené samotnými právnymi normami, ktoré štát prijal a na základe ktorých došlo k poštátneniu majetkov. Došlo k majetkovým krivdám, ktoré sa jednoznačne viaže na porušovanie základných ľudských práv a slobôd formou uplatňovania zákonov zo strany štátu, ktoré takúto protiprávnosť samotnému štátu umožňujú. Základnou podmienkou demokratickej spoločnosti je dodržiavanie základných ľudských práv a slobôd.

Žalobkyňa pripojila výpis z pozemkovoknižnej vložky č. 180 č.l. 17, identifikácie parcely č.l. XX, XX, rozhodnutie predsedníctva vlády č.l. 22, výmer ústredného hospodárskeho úradu č.l. 23-24, uznesenie o povolení zápisu do vložky č. 180 č.l. 26, rodný list žalobkyne č.l. 27, potvrdenie o úmrtí L. J. č.l. 28-29, Deklačný rozsudok č.l. 32-34, Deklačný rozsudok č.l. 35-37, Deklačný rozsudok č.l. 38-40, záväzné prehlásenie č.l. 41-42, 43-44.

Podaním doručeným súdu daň 23.12.2013 žalobkyňa oznámila, že pátra po pobyte O. J. v T., súčasne žiadala pripustiť zmenu žaloby. V rámci zmeny žaloby, vzala žalobkyňa žalobu čiastočne späť v časti o určenie vlastníctva k parcele č. XXX/X.

4. Súd uznesením č.k. 10C/309-2013-59 zo daň 12.02.2014 konanie v časti o určenie, že ku dňu smrti poručiteľov D. J., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XXXX, O. J. zomr. XXXX, E. J., nar. XX.X.XXXX, zomr. XXXX, U. J., zomr. XXXX, L. J., nar. XX.X.N., zomr. XX.X.XXXX, a Imricha J., nar. XX.X.XXXX, boli títo spoluvlastníkmi každý v podiele 1/12 - ina na pozemku reg. C KN parc. č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 588m², zapísaný na LV č. XXXX, k.ú. Trnava, zapísaný v katastri nehnuteľností Okresného úradu Trnava, katastrálny odbor, zastavil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 01.07.2014.

5. Súd z oznámenia právneho zástupcu žalobkyne zistil, že žalobkyňa dňa 07.01.2014 zomrela. Súd uznesením č.k. 10C/309/2013-77 konanie prerušil do právoplatného skončenia dedičského konania vedeného na Úrade pre pozostalostné veci, Izrael č. XXXXXX. Uznesením č.k. 10C/309/2013-108 súd rozhodol o pokračovaní v konaní.

6. Žalovaný bol uznesením č.k. 10C/309/2013-112 zo dňa vyzvaný na vyjadrenie k žalobe. Žalovaný sa vyjadril podaním zo dňa 11.03.2015, kde namietal skutočnosti tvrdené žalobkyňou. Uviedol, že z predložených dokladov plynie, že U. J. a O. J. mali rodiny a teda žalobkyňa uviedla zavádzajúce tvrdenia. Rovnako žalobkyňa uviedla nepravdivé tvrdenia, keď opomenula ako možného dediča po uvedených zomrelých aj O. J., ktorý bol potomkom ich súrodenca D.. Žalovaný namietol, že žalobkyňa nepreukázala žiadnym spôsobom, že je právnym nástupcom O. J.. Ďalej žalovaný namietal, že dedič sa môže domáhať určenia, že poručiteľ bol ku dňu smrti vlastníkom veci, pričom pokiaľ poručiteľ spolu s ďalšími osobami stal dedičom veci, ktorá nebola v dedičskom konaní prejednaná, nemôžu sa jeho dedičia určenia, že poručiteľ bol ku dňu smrti vlastníkom veci. Žalovaný mal za to, že pôvodná žalobkyňa nie je závetnou ani zákonnou dedičkou po D. J. (dedička D. H.) ani po E. J. (dedička Q. T.), pričom uvedení dedičia nemohli platne previesť svoje právo domáhať sa určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva na pôvodnú žalobkyňu. Vzhľadom na uvedené žalovaný tvrdil, že pôvodná žalobkyňa v uvedenej časti nemá naliehavý právny záujem na požadovanom určení (čo do podielov po D. J. - dedička D. H., ani po E. J. - dedička Q. T.), nakoľko nie je aktívne legitimovaná na takúto žalobu.

Žalovaný ďalej namietal, že restitučné nároky upravoval Dekrét Prezidenta republiky č. 5/1945 Sb. a následne zákon č. 128/1946 Sb. ktoré vyžadovali písomnú žiadosť o vydanie majetku príslušnému správne orgánu s náležitostiami v nich uvedenými. Nikto z poručiteľov ani ich právnych nástupcov neuplatnil nárok podľa ustanovení zákona č. 128/1946 Sb., a to napriek tomu, že otec žalobkyne žil počas celej trojročnej premlčacej doby. Vzhľadom na uvedené žalovaný mal za to, že nie je daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení, kde žalobkyňa žiada žalobou určiť vlastníctvo ako nástroj ochrany, ktorým majú byť nahradené prostriedky ochrany, ktoré neboli svojho času využité, pričom ide o obchádzanie reštitučných predpisov.

Žalovaný ďalej poukázal na to, že v žalobe nebol zachytený celý priebeh vlastníctva, kde vlastníctvo bolo prevedené na spoločnosť NEKORANEC, spol. s r.o., IČO: 31 433 766, na ktorú po zmene obchodného mena na ZORENA spol. s r.o., bol uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 1K/37/00 zo dňa 24.03.2000 vyhlásený konkurz. V rámci konkurzu nadobudla majetok vo verejnom ponukovom konaní spoločnosť RLS s.r.o., IČO: 36 385 638, ktorá previedla vlastníctvo zmluvou zo dňa 14.05.2001 na manželov J. Q. r.č. XXXXXX/XXXX a jeho manželku D. Q., r.č. XXXXXX/XXXX, pričom právne účinky prevodu nastali 01.06.2001. Následne žalovaný nadobudol vlastnícke právo na základe zmluvy o vklade časti podniku do základného imania spoločnosti v roku 2006. Žalovaný ani jeho bezprostrední právni predchodcovia nemali vedomosť o akomkoľvek nároku iných osôb na tento majetok, a preto má žalovaný za to, že je dobromyseľným a oprávneným vlastníkom, pričom vzhľadom na uvedené má za to, že vlastnícke právo k nehnuteľnosti vydržal, aj v prípade iného názoru súdu na predchádzajúci obsah vyjadrenia. Vzhľadom na uvedené žiadal žalobu zamietnuť a priznať náhradu trov konania.

Žalovaný predložil výpisy z obchodného registra č.l. 120-121, výpis z listu vlastníctva č.l. 122-125, kúpne zmluvy č.l. 126-129 a č.l.130-131, zmluvu o vklade časti podniku č.l. 132-135.

7. Uznesením č.k. 10C/309/2013-157 zo dňa 07.01.2016 súd pripustil zmenu žaloby tak, že : Súd určuje, že ku dňu smrti poručiteľov D. J., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XXXX, O. J. zomr. XXXX, E. J., nar. XX.X.XXXX, zomr. N., U. J. zomr. XXXX, L. J., nar. XX.X.XXXX, zomr. 1X.X.XXXX, a O. J., nar. XX.X.XXXX, boli títo spoluvlastníkmi každý v podiele 2/12-iny nehnuteľnosti, pozemok reg. C KN parc. č.

XXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 149 m², zapísaných v k.ú. Trnava, zapísaných Okresným úradom v Trnave, katastrálnym odborom na LV č. XXXX

8. Súd vo veci nariadil pojednávanie na 28.01.2016, kde žalujúca strana vychádzajúc z vyjadrenia č.I. 172-179 uviedla:

9. Na pojednávaní dňa 28.01.2016 žalujúca strana uviedla: žalobca si neuplatnil vydanie majetku podľa zákona č. 128/1946 Zb. avšak nesúhlasia, že došlo k premlčaniu nárokov. S týmto názorom sa nestotožňujú a mali za to, že žalobca sa môže aj po uplynutí platnosti príslušných reštitučných zákonov, resp. aj v prípade, že by si uplatňoval v rámci týchto zákonov navrátenie vlastníctva a bol by neúspešný, môže si vlastníckou žalobou uplatňovať svoje vlastnícke práva. Prijatím reštitučných zákonov nedošlo k zániku vlastníckych práv osôb, ktorých majetok štát prevzal bez právneho dôvodu. Reštitučné predpisy boli vydané s cieľom zmierniť následky niektorých majetkových krívd a nemožno ich teda extenzívne vykladať tak, aby obmedzili vlastníkov v ich práve na ochranu vlastníckeho práva podľa OZ, majú len uľahčiť uplatnených nárokov oprávnených osôb, nie vylúčiť ich podľa všeobecných právnych predpisov. Poukázali na názor NS SR rozsudok sp. zn. Cdo 1/98 z 29.4.1998, rovnako na rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo 36/1999 z 20.8.1999, z ktorého vyplýva, že reštitučné zákony majú vo vzťahu k OZ povahu legis specialis za podmienky, že sú dané všetky podmienky pre ich použitie. V prípade, keď zánik vlastníckeho práva pôvodného vlastníka nebol preukázaný, nemožno vylúčiť uplatnenie nárokov podľa OZ vrátane jeho ustanovení o ochrane vlastníckeho práva. K rovnakému záveru došiel aj NS SR v ďalšom rozhodnutí 3Cdo 205/2009 zo 17.2.2011. Aj v praxi ÚS SR sa v rozhodnutiach vyskytol názor, že je možné podať žalobu o určenie vlastníckeho práva podľa všeobecných predpisov občianskeho práva, ak už uplynula lehota na uplatnenie reštitučného nároku podľa reštitučných predpisov. Toto vyplýva napríklad z uznesenia ÚS SR II. ÚS 231/09 z 11.6.2009, kde súd riešil otázku, či slovenský právny poriadok nevyklučuje uplatnenie práv určovacou žalobou za súčasnej existencie reštitučného zákonodarstva v prípade, ak si sťažovateľky nevyužili možnosť uplatniť si reštitučné nároky na základe reštitučných predpisov. Tu dospel k rovnakému názoru, ako v prípade rozhodnutia III. ÚS 178/06, teda že je možné určovacou žalobou sa domáhať vlastníckeho práva aj v prípade, ak oprávnená osoba nevyužila možnosť uplatniť si svoj nárok na základe reštitučných zákonov. Zo základných zásad občianskeho práva možno potom vyvodiť, že v situácii, keď povinnej osobe nesvedčí žiadny právny titul nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, zostalo naďalej zachované vlastnícke právo toho subjektu, ktorý bol ako posledný vlastník pred dňom zápisu vlastníckeho práva štátu. Aj v prípade, že zápis v evidencii nehnuteľností k tomu nezodpovedá. K rovnakým záverom dospel aj ÚS v náleze zo 14.2.2013 č.k. II. ÚS 46/2012 a nálezu č.k. II. ÚS 249/2011. Vzhľadom na tvrdenie žalobcov, že stav zapísaný na katastri nehnuteľností nezodpovedá skutočnosti, bolo potrebné podať určovaciu žalobu. Určovaciu žalobu bolo potrebné podať z dôvodu, že vlastníctvo žalobcov, resp. vlastníctvo poručiteľov žalobcov nie je zapísané v katastri. Podľa § 175y ods. 1 O.s.p. typickým príkladom žaloby, prostredníctvom ktorej možno zaistiť neskoršie prejednanie aktív, ktoré neboli zahrnuté do dedičstva, je žaloba na určenie, že vlastníkom nehnuteľnosti bol ku dňu svojej smrti poručiteľ. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný procesný nástroj ochrany žalobcu a či možno s ňou dosiahnuť odstránenie spornosti práva. Súdna prax sa ustálila na názore, že určovacia žaloba je prípustná pri spornosti práv k nehnuteľnostiam evidovaných v katastri nehnuteľností, ak rozsudok vyhovujúci žalobe môže zosúladiť evidovaný a právny stav. Tento právny záver zaujal NS SR napr. v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo 56/2003, v ktorom uviedol, že ak je žalovaný zapísaný v katastri nehnuteľností ako vlastník spornej nehnuteľnosti, žalobca má na svojom určení naliehavý právny záujem. Vzhľadom na to, že predmetná nehnuteľnosť v tomto spore je evidovaná na LV XXXX kat. úz. Trnava v prospech žalovaného, inak ako žalobcovia požadujú zohľadniť v rámci dedičského konania po poručiteľoch a teda je tu rozpor medzi skutočným vlastníctvom tejto nehnuteľnosti a údajne zapísanými v katastri nehnuteľností, je tu daný naliehavý právny záujem na určení, že predmetná nehnuteľnosť patrí do dedičstva po poručiteľoch. Bez takéhoto určenia sa navrhovatelia nemôžu domáhať, resp. nemôžu sa domôcť účinnej ochrany svojho dedičského práva. Ohľadne otázky aktívnej legitímácie, resp. nerozlučného spoločenstva uviedli, že žaloba, podľa ktorej sa má určiť, že do dedičstva patrí určitá nehnuteľnosť, nie je sporom vyvolaným dedičským konaním. Ide o žalobu, kde sa spor odvíja od tvrdenia, že niekto v tomto prípade tvrdí, že bol poručiteľ ku dňu smrti vlastníkom nehnuteľnosti. Tento spor by tu mohol byť bez ohľadu, či poručiteľ zomrel, alebo nie. Keďže smeruje k deklarovaniu existencie vlastníckeho práva už v čase pred smrťou poručiteľa. Preto máme za to, že do doby prejednávania majetkovej hodnoty nehnuteľnosti v dedičskom konaní je potrebné považovať všetkých dedičov z vecnoprávnej stránky za spoluvlastníkov nehnuteľnosti prináležiacej do dedičstva a to preto, že ich podiely na nehnuteľnosti nie sú zatiaľ určené

a súd v tomto sporovom konaní nie je oprávnený takúto otázku ani riešiť. Súd nie je oprávnený podľa žalobcov vyhodnocovať, či tí, ktorí sa obrátili s určovacou žalobou, predmetom ktorej je teda spor, do dedičstva patrí určitá nehnuteľnosť, sú v konečnom dôsledku dedičia poručiteľa. To je otázka, ktorá s akou takou istotou nie je úplnou, môže byť vyriešená len v rámci dedičského konania. Súd má túto okolnosť skúmať v rámci podmienok v zmysle § 80 písm. c) O.s.p. - naliehavý právny záujem, a ak takúto žalobu podala osoba, ktorá prichádza do úvahy ako dedič, tak má naliehavý právny záujem na navrhovanom určení, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva. Žalobcovi mali za to, že žalobou, ktorou sa žalobcovia domáhajú, že do dedičstva patrí nehnuteľnosť, nie je sporom, kde majú dedičia postavenie nerozlučných aktívnych procesných spoločníkov. V zhrnutí je tomu tak preto: Súd nemôže vyhodnocovať v takomto konaní okruh dedičov, lebo mu to neprislúcha, musí sa uspokojiť len s tým, že preskúma naliehavý právny záujem osoby, ktorá sa na súd so žalobou o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva obrátila. Ak táto osoba prichádza do úvahy ako dedič. Výrok súdu v prípade žaloby o určenie je, že predmetná nehnuteľnosť patrí do dedičstva. Tento výrok nie je spôsobený sa priamo prejavíť v zápise katastra nehnuteľností. Nerozlučné procesné spoločenstvo je vymedzené tak, že výrok rozhodnutia sa musí vzťahovať na všetkých účastníkov, ktorí vystupujú na jednej strane. Je teda potrebné pri posudzovaní, či ide v konkrétnom prípade o nerozlučné procesné spoločenstvo zvažovať, či sa výrok nevyhnutne musí vzťahovať na všetkých a to je teda v prípade, keď sa výrok takejto žaloby prejaví v zápise účastníkov konania vo verejnom registri. V tomto prejednávacom prípade ak súd vyhovie žalobe účastníkov konania, nedôjde týmto k zápisu žalobcov do katastra nehnuteľností, k tomu dôjde až po následnom vykonaní dedičského konania, podľa zistení a výsledkov samotného tohto dedičského konania. V prípade, ak z hmotného práva plynie, že osoby sú oprávnené spoločne a nerozdielne vo vzťahu k tretej osobe, nejde o nerozlučné procesné spoločenstvo. Táto právna veta má všeobecnú platnosť a vzťahuje sa aj na prípady spoluvlastníctva vo vzťahu k tretím osobám záväzkovej roviny. Napr. ak niekto bez nájomnej zmluvy bezdôvodne užíva nehnuteľnosť, ktorá je v spoluvlastníctve viacerých osôb bezdôvodne sa obohatí a postačí, aby sa vydania bezdôvodného obohatenia domáhal hoc len jeden zo spoluvlastníkov

V rámci záverečnej reči žalobcovia uviedli, že majú za to, že bez zákonom ustanovenej možnosti nemožno nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti. Iba na základe dobrej viery držiteľa nehnuteľnosti zápis do kat. nehnuteľnosti. Ochrana, ktorú poskytuje nadobúdateľovi dobrá viera nie je takej intenzity, aby zabránila vlastníkovi nehnuteľnosti účinne uplatňovať absolútne právo. Inými slovami, pokiaľ zápis v kat. nezodpovedá skutočnosti, má táto skutočnosť prevahu nad kat. právnym následkom právneho úkonu, ktorým prevodca prevádza nehnuteľnosť, pričom však absentuje na jeho strane vlastnícke právo, je neplatnosť takéhoto úkonu. Platí zásada, že nikto nemôže previesť viac práv, ako sám má. Preto ani nemohlo dôjsť k nadobudnutiu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Absolútna neplatnosť právneho úkonu zakladá absolútnu neplatnosť ďalších právnych úkonov, ktoré z tohto úkonu vznikli. Nesúhlasíme, že došlo k vydržaniu vlastníckeho práva a nepovažujeme za správne, aby na úkor vlastníka nehnuteľnosti, ktorému bolo vlastnícke právo protizákonne odňaté sa uprednostnilo právo nevlastníka. K otázke akt. legitímácie. Žaloba, podľa ktorej sa má určiť, že do dedičstva patrí určitá nehnuteľnosť nie je sporom vyvolaným dedičským konaním a máme preto za to, že žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhajú, že do dedičstva patrí nehnuteľnosť nie je sporom kde majú dedičia postavenie nerozlučných procesných spoločníkov. Máme za to, že súd nie je oprávnený vyhodnocovať, či tí ktorí sa obrátili na súd s určovacou žalobou sú v konečnom dôsledku dedičia poručiteľa. To je otázka, ktorá s akou-takou určitosťou môže byť vyriešená len v rámci dedičského konania alebo teda v rámci sporového konania vyvolané dedičským konaním. Máme za to, že neexistuje žiadna listina, rozhodnutie, ani zákonné ustanovenie, ktoré by odôvodňovalo záver, že štát alebo iná právnická osoba nadobudla vlast. právo k predmetnej nehnuteľnosti. Podľa nás sa nám podarilo preukázať jednak naliehavosť právneho úkonu a jednak oprávnenosť uplatneného nároku, a preto žiadame návrhu žalobcov v plnom rozsahu vyhovieť.

10. Žalovaný na pojednávaní dňa 28.01.2016 zotrval na skutkových tvrdeniach uvedených v predchádzajúcom vyjadrení. Žalobu označil za nedôvodnú z dôvodov uvedených v našom písomnom vyjadrení zo dňa 11.3.2015 najmä preto, že nie sú splnené podmienky aktívnej legitímácie navrhovateľov, keď z dôvodov uvedených v našom písomnom vyjadrení je zrejmé, že na strane navrhovateľov nie sú všetci prípadní podieloví spoluvlastníci, resp. ich do úvahy prichádzajúci dedičia. Mal za to, že na strane žalobcu vzhľadom na nerozlučné spoločenstvo musia vystupovať všetky osoby, ktoré by mohli uplatňovať svoje dedičské práva po poručiteľovi. Zo skutočností uvedených v písomnom vyjadrení z 11.3.2015 je zrejmé, že navrhovateľom nesvedčí právo domáhať sa dedičstva po U. J., O. J. ani O.

J.. Právo domáhať sa určenia, že vec patrí do dedičstva po poručiťovi, majú dedičia. Dedičom môže byť osoba povolaná závetom, alebo zákonný dedič. Kto sú dedičia zo zákona, určujú právne predpisy. Prejednať dedičstvo možno len s dedičmi, nie s osobami, ktoré nie sú dedičia. Rovnaké právne účinky, ako prejednanie dedičstva, má aj žaloba o určenie, že poručiťel bol ku dňu smrti vlastníkom veci a odporca má za to, že právo domáhať sa takého určenia má len dedič. Pôvodná žalobkyňa R. M. ale nebola zákonnou, ani závetovou dedičkou po D. J. ani po E. J.. Zákonnou dedičkou po D. J. bola D. H. a po E. J. Q. T.. Ďalej mal za to, že nie je splnená ani podmienka naliehavého právneho záujmu. Naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení treba skúmať predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaný podaním žaloby a konečný zmysel navrhovaného rozhodnutia. Aj v prípade úspechu žalobcov v konaní by nasledovalo ďalšie súdne konanie medzi tými istými účastníkmi o vlastníctve k tej istej nehnuteľnosti, keďže určením vlastníckeho práva poručiťelov k určitému okamihu v minulosti nemožno spochybniť existenciu vlastníckeho práva odporcu, ktorý je v katastri nehnuteľností riadne evidovaný ako vlastník.

V rámci záverečnej žalovaný uviedol, že poukázal vo svojich predchádzajúcich vyjadreniach žiadnym spôsobom nespochybňuje nemorálnosť rôznych prevodov a iných majetkovoprávných úkonov, ktoré sa udiali počas existencie tzv. Slovenského štátu. Napriek uvedenému, však žalovaný trvá na tom, že predmetná žaloba nie je dôvodná a súd jej nemôže vyhovieť. Žalovaný jednak poukazuje na skutočnosť, že žalobcovia od začiatku konania ešte v roku 2013 až do dnes neboli schopní v konaní objasniť ani len otázku ich aktívnej vecnej legitímácie a preukázať, že na strane žalobcov sú všetci oprávnení dedičia po príslušných poručiťeloch. Žalovaný má za to, že súd dal žalobcom v tejto súvislosti dostatočnú dodatočnú lehotu od ostatného pojednávania v trvaní viac ako 5 mesiacov na preukázanie ich aktívnej vecnej legit. Keďže tak do dnešného dňa žalobcovia neboli schopní, skutočnosť ďalšie odročovanie pojednávania podľa názoru žalovaného bolo max. nehospodárne. Možno tak skonštatovať, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno v otázke ich akt. vec. legitímácie, čo je sama o sebe dôvodom na zamietnutie ich žaloby. Pokiaľ ide o vecné posúdenie nároku žalobcov, ako žalovaný už uviedol, žalovaný je vlastníkom predmetných nehnuteľností, keďže tieto nadobudlo od subjektov, ktorej predtým nadobudli v rámci režimu zákona o konkurze a vyrovnaní, a to originárnym spôsobom, a preto v čase keď žalovaný tieto nehnuteľnosti nadobudlo, jeho právní predchodcovia boli vlastníkm. Navyše, ako žalovaný už poukázal v danom prípade by uplynula i 10 ročná vydržacia doba, počas ktorej bol žalovaný dobromyseľný, o tom, že je vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, a preto by boli splnené podmienky na ich vydržanie. V podrobnostiach si poukázal na vyjadrenia ústne a písomne v tejto veci a navrhol, aby súd žalobu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania.

11. Žalujúca strana podala súdu dňa 28.01.2016 návrh na pristúpenie ďalších účastníkov konania na strane žalobcov. Súd uznesením č.k. 10C/309/2013-200 zo dňa 17.03.2016 pripustil, aby do konania na strane žalobcov pristúpili Q. T.-ová, rod. J.-ová, narodená XX.X.XXXX, bytom S. Q. XX, P. I., O., D. H., narodený X.X.XXXX, bytom XX L. st. Y., O., G. H., narodený X.X.XXXX, bytom XXb T. st. E. C.. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.04.2016.

12. Žalovaný doplnil vyjadrenie k žalobe podaním doručeným súdu dňa 12.05.2017 tak, že žalobcovia nemajú na požadovanom určení naliehavý právny záujem, nakoľko požadovaným určením sa nezmení právne postavenie žalobcov, keďže rozhodujúcou skutočnosťou je stav vlastníckych práv k nehnuteľnosti dnes. Ďalej žalovaný uviedol, že nehnuteľnosť nadobudol v režime podľa zákona č. 328/1991 Zb., pričom aj keby nebol vlastníkom z titulu nadobudnutia (zmluva), tak by vec dobromyseľne vydržal. Podaním zo dňa 18.10.2017 žalovaný doplnil svoje vyjadrenie (č.l.262-263), pričom poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 151/2016 zo dňa 03.05.2017 (č.l.264-271), ktorým sa Ústavný súd zaoberal otázkou, či nehnuteľnosti patria do dedičstva, pričom Ústavný súd vyjadril ten záver, že všeobecné súdy sa majú zaoberať aj otázkou dobromyseľného nadobudnutia vlastníckeho práva iným subjektom.

13. Žalujúca strana doručila súdu dňa 07.12.2017 návrh na pripustenie zmeny žaloby, ktorú súd pripustil uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 07.12.2017 v súlade s návrhom žalobcov č.l. 279.

14. Na pojednávaní dňa 07.12.2017 sporové strany zotrvali na doterajších skutkových tvrdeniach a vyjadreniach, pričom žalovaný namietal aj aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby vo vzťahu k O. J., kde nebolo preukázaná aktívna legitímácia žalobcov. Súd pojednávanie odročil na 22.03.2018 s tým, že žalobcom poskytol priestor na predloženie dokladov vo vzťahu k zosnulému O. J.. C. XX.XX.XXXX bola súdu doručená žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu práceneschopnosti právneho zástupcu

žalobcov, pričom žalobcovia žiadali pojednávanie odročiť na október 2018, z dôvodu, že pojednávania sa chce zúčastniť žalobca 1. Súd v rámci upovedomenia o odročení na 29.05.2018 o 11:00 uviedol, že pojednávanie stanovil tak, aby sa ho mohli žalobcovia v prípade záujmu zúčastniť a súčasne, aby aj vec bola prejednaná v primeranej lehote.

15. Na pojednávaní dňa 29.05.2018 bol predložený súdu návrh na pristúpenie ďalšieho účastníka na strane žalobcu, a to pána H. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom XX T. Q. U., C. XXXX, D. I.. Súd uznesením vyhláseným na pojednávaní nepripustil pristúpenie tohto účastníka do konania a po záverečných rečiach ukončil dokazovanie.

16. Súd vykonal dokazovanie obsahom spisového materiálu vyjadreniami účastníkov, pričom vec posúdil podľa nasledovných ustanovení zákona.

17. Podľa Čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

18. Podľa Čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

19. Podľa § 460 Občianskeho zákonníka, dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiteľa.

20. Podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpou, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom.

21. Podľa § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak sa prevádza nehnuteľná vec na základe zmluvy, nadobúda sa vlastníctvo vkladom do katastra nehnuteľností podľa osobitných predpisov, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

22. Podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o huteľnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

23. Podľa § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka, do doby podľa odseku 1 sa započíta aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca.

24. Podľa § 134 ods. 4 Občianskeho zákonníka, pre začiatok a trvanie doby podľa odseku 1 sa použijú primerane ustanovenia o plynutí premlčacej doby.

25. Podľa § 1 ods. 1 Občianskeho zákonníka, úprava občianskoprávných vzťahov prispieva k napĺňaniu občianskych práv a slobôd, najmä ochrany osobnosti a nedotknuteľnosti vlastníctva.

26. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb., ak sú pochybnosti, či vec patrí do podstaty, zapíše sa do súpisu podstaty s poznámkou o nárokoch uplatnených inými osobami alebo s poznámkou o iných dôvodoch, ktoré spochybňujú zaradenie veci do súpisu.

27. Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb., súd uloží tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť, aby v lehote určenej súdom podal žalobu proti správcovi na súde, ktorý vyhlásil konkurz. V prípade, že žaloba nie je podaná včas, predpokladá sa, že vec je do súpisu zahrnutá oprávnene.

28. Podľa § 46 ods. 1 Občianskeho zákonníka, písomnú formu musia mať zmluvy o prevodoch nehnuteľností, ako aj iné zmluvy, pre ktoré to vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov.

29. Podľa § 47 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ak zákon ustanovuje, že k zmluve je potrebné rozhodnutie príslušného orgánu, je zmluva účinná týmto rozhodnutím.

30. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z.z., kataster nehnuteľností (ďalej len „kataster“) je geometrické určenie, súpis a popis nehnuteľností. Súčasťou katastra sú údaje o právach k týmto nehnuteľnostiam, a to o vlastníckom práve, záložnom práve, vecnom bremene, o predkupnom práve, ak má mať účinky vecného práva, ako aj o právach vyplývajúcich zo správy majetku štátu, zo správy majetku obcí, zo správy majetku vyšších územných celkov, o nájomných právach k pozemkom, ak nájomné práva trvajú alebo majú trvať najmenej päť rokov (ďalej len „právo k nehnuteľnosti“).

31. Podľa § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z.z., práva k nehnuteľnostiam zo zmlúv uvedené v § 1 ods. 1 sa zapisujú do katastra vkladom, ak tento zákon neustanovuje inak.

32. Podľa § 28 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z.z., práva k nehnuteľnostiam uvedené v § 1 ods. 1 vznikajú, menia sa alebo zanikajú vkladom do katastra, ak tento zákon neustanovuje inak.

33. Podľa § 28 ods. 3 zákona č. 162/1995 Z.z., právne účinky vkladu vznikajú na základe právoplatného rozhodnutia okresného úradu o jeho povolení.

34. Podľa § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z.z., údaje katastra uvedené v § 7 sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak.

35. Podľa § 137 písm. c) a d) zákona č. 160/2015 Z.z., žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

36. Podľa § 470 ods. 1 a 2 veta prvá zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. (1) Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. (2)

37. Podľa Čl. 17 zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

38. Podľa ČL. 5 CSP, zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. súd môže v rozsahu ustanovenom v tomto zákone odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, alebo vedú k nedôvodným prieťahom v konaní

39. Súd konštatuje, že v konaní nebolo sporné, že D. J., O. J., E. J., U. J., L. J. a O. J., boli spoluvlastníkmi nehnuteľnosti, ktorej určenia, že patrí do dedičstva sa žalobcovia domáhajú. V konaní bolo preukázané, že žalobcovia sú právni nástupcovia uvedených zomrelých s výnimkou zomrelého O. J.. Spornou bola otázka právna, a to či žalobe možno vyhovieť, alebo nie. Žalovaný sa bránil nedostatkom naliehavého právneho záujmu žalobcov na požadovanom určení, nadobudnutí nehnuteľnosti v konkurze a dobromyseľným vydržaním vlastníckeho práva. Súd mal preukázané z pozemkovoknižnej vložky č. 180 spoluvlastníctvo zomrelých (č.l.17). Z identifikácie parcely č.l. 18 mal súd preukázané, že parcely, ktorých určenia vlastníckeho práva sa žalobcovia domáhajú boli pôvodnými parcelami evidovanými vo vložke č.180. Z rozhodnutie predsedníctva vlády č.l. 22, výmeru ústredného hospodárskeho úradu č.l. 23-24, uznesenia o povolení zápisu do vložky č 180 č.l. 26 mal súd preukázané prevody vlastníctva nehnuteľnosti, ktorá je predmetom konania počas obdobia pred rokom 1945. Z výpisov z obchodného registra č.l. 120-121 mal súd preukázané vyhlásenie konkurzu na majetok spoločnosti Zorena spol. s r.o. a z výpisu z listu vlastníctva č.l. 122-125 a kúpnej zmluvy č.l. 126-129 a č.l.130-131 ako aj zo zmluvy o vklade časti podniku č.l. 132-135 vyplýva priebeh vlastníctva v súlade s vyjadrením žalovaného a preukazuje nadobudnutie vlastníctva žalovaného k nehnuteľnosti, ktorá je predmetom sporu. Súd mal preukázané úmrtie Imricha Schwarza (rok 2007) a jeho manželky Aidy Scwarz (rok 2008) č.l.188, avšak nemal preukázané, že žalobcovia sú dedičmi. Súd v tejto súvislosti konštatuje, že v tejto v dôsledku posledného návrhu na pristúpenie žalobcu mal v podstate preukázané, že ani jeden zo súčasných žalobcov nie je právnym nástupcom O. J..

40. Podľa ČL. 2 ods. 1 CSP, ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

41. Podľa ČL. 2 ods. 2 CSP, právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

42. Podľa ČL. 2 ods. 3 CSP, ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu.

43. Podľa ČL. 16 ods. 1 CSP, súd postupuje a rozhoduje v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi pri zohľadnení ich vzájomného vzťahu a v súlade so základnými princípmi tohto zákona.

44. Spornou otázkou je otázka právna, a to či žalobe má byť vyhovieť alebo nie. Súd konštatuje, že obe strany majú čiastočnú pravdu v právnej argumentácii, ktorú v konaní uviedli. Prvú žalobcovia v tom, že skutočne súdna prax pripúšťa tento druh žalôb, ako aj v tom, že reštitučné predpisy nevyklúčujú podanie takejto žaloby, nakoľko ide o predpisy lex specialis. Súd uvádza, že v tejto časti sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že žalobcovia nemôžu uplatniť takúto žalobu z dôvodu, že nevyužili právne nástroje na nápravu stavu po roku 1945 podľa vtedy platných predpisov. Súd konštatuje, že žalobcovia v zásade správne argumentovali, že poručníci boli v deň smrti vlastníkami nehnuteľností. Obe strany poukázali na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorými podporovali svoju argumentáciu. Súd má za to, že žaloba tak ako ju podali žalobcovia je prípustná a možná, čo potvrdzuje aj rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Súd keď uvádzal právne posúdenie, posudzoval otázku, či táto žaloba môže mať praktický význam pre žalobcov, alebo nie, nakoľko žalovaný sa bráni námietkou vydržania a nadobudnutia vlastníckeho práva v súlade so zákonom. Uvedenú otázku súd posudzoval z pohľadu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, keďže od 01.07.2016 (od účinnosti nových procesných predpisov), sú kladené zvýraznené požiadavky na určovacie žaloby a ich prípustnosť, aj keď v tomto prípade by šlo o deklaratórne rozhodnutie. Súd zvažoval, aký význam má rozhodnutie súdu o požadovanom určení, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, keď v súčasnosti je nehnuteľnosť vlastnená už žalovaným. Súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že osvedčenie o dedičstve je deklaratórne rozhodnutie, ktoré spätne osvedčuje okolnosti, ktoré platili ku dňu smrti poručníka, pričom nie sú spôsobilé vyvolať vkladové konanie, keďže ide o záznamovú listinu, ktorú však podľa názoru súdu katastrálny odbor okresného úradu nebude môcť zapísať, nakoľko nebude jej svedčiť stav na liste vlastníctva, keďže medzičasom (od smrti poručníkov), nadobudol nehnuteľnosti niekto iný. V zásade podľa názoru súdu, v konaní o novoobjavenom majetku, príde len k deklaratórnemu potvrdeniu nadobudnutia podielov podľa dedičov, bez reálneho nadobudnutia vlastníckeho práva, ktoré už v súčasnosti vlastní niekto iný na základe inej právnej skutočnosti (darovacej zmluvy), ktorá spôsobila, že majetok sa stal vlastníctvom inej osoby. Všetko uvedené súd vyhodnocoval z pohľadu toho, či žalobe vyhovieť, alebo nie. Súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo 154/2010 zo dňa 16.12.2010, kde bol vyjadrený nasledovný právny záver: „Súdna prax akceptuje žaloby, ktorými sa dedič domáha určenia, že tá - ktorá vec patrí do dedičstva po poručníkovi. V konaní o takých žalobách ide o posúdenie, či poručník bol v čase smrti vlastníkom tejto veci. Požadované určenie sa tu vzťahuje ku dňu smrti poručníka a okolnosti, ktoré nastali po tomto dni, nemôžu mať vplyv na rozhodnutie súdu. Treba dodať, že ak súd vyhovie žalobe požadujúcej uvedené určenie a vec je následne prejednaná v konaní o dedičstve ako majetok poručníka, nepotvrdzuje rozhodnutie o dedičstve (osvedčenie o dedičstve), že dedič je v súčasnosti vlastníkom veci. Po smrti poručníka môžu vo všeobecnosti nastať právne skutočnosti, s ktorými právny poriadok spája vznik vlastníctva niekoho iného (napríklad vydržaním); v konaní, v ktorom sa zisťuje, či určitá vec bola v čase smrti poručníka v jeho vlastníctve, sú však takéto (neskoršie) skutočnosti právne bezvýznamné... Súd ďalej poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 151/2016-29 zo dňa 03. mája 2017), kde bola posudzovaná obdobná otázka, a kde Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil ten právny záver: „Pokiaľ ide o ústavnoprávne posúdenie sťažností sťažovateľov, ústavný súd síce vidí rozdiel medzi konaním o určenie vlastníctva a konaním o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručníkovi, v oboch prípadoch však ide o obdobné určovacie žaloby, v ktorých podľa názoru ústavného súdu musia byť uvedené princípy ochrany dobrej viery dobromyseľného nadobúdateľa chránené rovnakým spôsobom. Inak povedané, úvahy krajského súdu podporené staršími judikatórnymi závermi najvyššieho súdu (sp. zn. 3 Cdo 154/2010, sp. zn.

3 Cdo 29/2010) vo svetle preferovaného princípu ochrany dobrej viery dobromyseľného nadobúdateľa neobstoja. Ak má totiž mať určovacia žaloba okrem iného aj preventívny charakter (má predchádzať ďalším sporom), nemožno vidieť rozumný dôvod na to, aby sa otázka dobrej viery nadobúdateľa, ktorý je evidovaný v katastri nehnuteľností ako vlastník, neskúmala v konaní o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťovi, a aby všeobecné sudy v podstate umelo predlžovali stav právnej neistoty a nútili strany do podávania ďalších (zbytočných) žalôb, v ktorých by sa táto otázka následne riešila. A navyše, aj rozhodnutie o takomto určení musí deklarovať existenciu právneho vzťahu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia podľa § 154 ods. 1 (teraz § 217 ods. 1 CSP). Pokiaľ taký právny vzťah už neexistuje, nemôže mať ani návrh na určenie, že veci patria do dedičstva po zomrelom poručiťovi, úspech.“

Súd ďalej poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 549/2016-33 zo dňa 16. marca 2016), ktorý riešil obdobnú vec a dal vo svojom názore prednosť vlastníctvu dobromyseľného vlastníka. Súd má za to, že nemožno žalobe vyhovieť z nasledovných dôvodov:

1) Žiaden zo žalobcov nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby vo vzťahu k Imrichovi J.ovi, lebo ani jeden zo žalobcov nie je jeho dedičom. Vo vzťahu k nepripusteniu pristúpenia ďalšieho účastníka konania na strane žalobcu (čím by sa dosiahla) náprava stavu, súd konštatuje, že O. Schwarz a jeho manželka I. zomreli v roku XXXX a XXXX, t.j. minimálne 5 rokov pred podaním žaloby, pričom samotná pôvodná žalobkyňa uviedla v žalobe nepravdivé skutkové tvrdenia o dedičoch a faktickú vadu žaloby sa pokúsila napraviť, až po námietkach zo strany žalovaného. Súd konštatuje, že z tohto pohľadu bola procesná aktivita žalobcov nedostatočná, pričom súd nemusí pripustiť pristúpenie účastníka do konania - čo aj urobil, pričom tento si môže podať žalobu samostatne. Vo vzťahu k podaniu návrhu na poslednom pojednávaní, súd konštatuje, že na všetkých pojednávaniach, ktoré sa uskutočnili v tomto konaní podali žalobcovia procesné návrhy, ktoré prakticky vyvolali potrebu odročiť uvedené pojednávania (na prvom to bola zmena žaloby, návrh na pristúpenie účastníka, na druhom opäť zmena žaloby a na treťom návrh na pristúpenie). Uvedený posledný návrh súd vyhodnotil ako procesný prostriedok, ktorý žalobcovia použili s cieľom oddialiť konečné rozhodnutie vo veci, pričom súd im dal možnosť preukázať doklady o aktívnej legitimácii už na pojednávaní v decembri 2017, pričom s návrhom prišli na pojednávaní dňa 29.05.2018, pričom doklady mali byť ešte v procese doručovania. Uvedené súd vyhodnotil ako nedôvodné, pričom prihliadol na námietku žalovaného, ktorý správne konštatoval, že všetky tieto doklady mali byť už súčasťou žaloby samotnej a nie byť dopĺňané neskôr po námietkach žalovaného. Vzhľadom na uvedené žalobu v časti o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva zamietol, nakoľko žiaden zo žalobcov nie je, aktívne legitimovaný na podanie takejto žaloby. Rovnako však žalobu zamietol aj z dôvodov uvedených v bode 2) tohto odseku.

2) Súd má za to, že v tomto konaní sa stretol konflikt dvoch rovnocenných práv, a to žalobcov na určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po ich právnych predchodcoch a súčasne vlastnícke právo žalobcu. Súd má za to, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný nadobudol dobromyseľne vlastnícke právo, pričom jeden z jeho právnych predchodcov, vlastnícke právo nadobudol v rámci konkurzného konania, ktoré pripúšťa nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka práve v citovanom § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. (výnimka zo zásady nemo plus iuris), pričom držal nehnuteľnosť v dobrej viere 10 rokov (vrátane držby právneho predchodcu), t.j. od roku 2001 do 2013, kedy sa dozvedel o podanej žalobe. Súd má za to, že žalovaný bol vzhľadom na všetky okolnosti (spôsob nadobudnutia) a predložené dôkazy (zmluvy) dobromyseľný, nebol v držbe nijako obmedzovaný, a preto podľa názoru súdu jeho vlastnícke právo požíva rovnakú ochranu ako právo pôvodných vlastníkov. Súd má za to, že v dôsledku uvedených okolností, má žalovaný ako nadobúdateľ rovnaký nárok na právnu ochranu ako žalobcovia pri strete ich ústavných práv podľa čl.20 Ústavy Slovenskej republiky. Vzhľadom na uvedené, preto súd dospel k záveru, že žalovaný ako dobromyseľný nadobúdateľ a vlastník, ktorý bol bdely pri ochrane práv má prednosť pri ochrane jeho vlastníckeho práva dobromyseľne nadobudnutého pred ochranou práva právnych predchodcov žalobcov, ktorý boli prakticky od roku 1945 do 2013 nečinní (s výnimkou rokov 1948-1989, ktoré súd do uvedeného obdobia nepočítal) a nerealizovali svoje práva. Vzhľadom na uvedené, preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Súd má za to, že žalobcovia žalobou nemôže docieľiť reálnu zmenu vlastníckeho práva, nakoľko toto rozhodnutie by deklarovalo len stav, ktorý bol v čase smrti poručiťefa, pričom toto samo o sebe nie je dôvodom na zamietnutie žaloby, nakoľko uvedené je prakticky v každej obdobnej žalobe a rozhodovacia prax žaloby tohto pripúšťa. Vydanie tohto rozhodnutia by vyvolalo konanie o dedičstve, ktoré by deklaratórne vyriešilo otázku nadobudnutia novoobjaveného majetku v dodatočnom dedičskom konaní, avšak bez reálneho dopadu, nakoľko takéto rozhodnutie by sa nedalo zavkladovať ani zapísať, nakoľko po nadobudnutí dedičstva (smrti poručiťefa) nastala právna skutočnosť, s ktorou sú spojené tie právne následky, že žalovaný sa stal vlastníkom nehnuteľnosti. A teda prebehne ďalšie súdne konanie bez hmatateľného výsledku,

ktorého účastníkmi budú opäť strany tohto sporu. Vzhľadom na uvedené má súd za to, že nie je daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení, nakoľko vydaným súdnym rozhodnutím sa nezmení postavenie žalobcov, nenadobudnú vlastnícke právo, a to ani po skončení dodatočného dedičského konania, pričom po skončení konania o dedičstve, by prebehlo len ďalšie súdne konanie o určení vlastníckeho práva, kde súd posudzujúc obranu žalovaného má za to, že tento by uspel ako žalobca v konaní o určení vlastníckeho práva vydržaním, čo súd posúdil aj v tomto konaní, resp. ako žalovaný rovnako ako v tomto konaní. Súd súčasne poukazuje opätovne na citované Nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktoré dospeli k rovnakým záverom v skutkovo obdobných veciach. Súd súčasne má za to, že z uvedeného pohľadu je žaloba pre žalobcu bez reálneho výsledku. Vzhľadom na uvedené má súd za to, že nemožno žalobe vyhovieť, a vykonal odklon od ustálenej rozhodovacej praxe, nakoľko podľa názoru, súdu nie je daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení, nakoľko žaloba za súčasného stavu nebude mať reálne výsledok, pričom žalovaný je dobromyseľný držiteľ a nadobúdateľ vlastníckeho práva, ktoré vlastnícke právo je rovné vlastníckym právam poručiteľov, pričom vzhľadom na priebeh času a nečinnosť žalobcov má súd za to, že vlastnícke právo žalovaného a jeho ochrana má prednosť pred právom poručiteľov, resp. žalobcov na určení tejto určovacej žaloby. Žaloba s prihliadnutím na dlhé časové obdobie, kedy vôbec došlo k odňatiu vlastníctva, medzitýmne reštitučné nároky, ktoré si pôvodná žalobkyňa, resp. právni predchodcovia žalobcov neuplatnili a nevyužili svoje právo, dávajú v tomto individuálnom prípade, prednosť ochrane vlastníckeho práva žalovaného, ktorého by rozhodnutie vystavilo právnej neistote a ohrozenia jeho práv a chránených záujmov. Vzhľadom na uvedené súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, pričom v závere ešte si dovoľí odcitovať Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 549/2016-33 zo dňa 16. marca 2016), z ktorého závermi sa plne stotožnil a pri posúdení veci z neho aj vychádzal, nakoľko má za to, že ide o totožnú situáciu: „Aj keď Občiansky zákonník explicitne neupravuje všeobecný spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam od nevlastníka iba na základe dobrej viery nadobúdateľa, s výnimkou vydržania nemožno bezvýnimočne tvrdiť - ako to konštatovali všeobecne sudy - že samotná absencia vlastníckeho práva prevodcu (dominum auctoris) povedie automaticky k neplatnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva. V tomto smere musí dôjsť aj k určitému posunu v doterajšej judikatúre ústavného súdu v riešení otázky „nemo plus iuris“ (I. US 50/2010) o nove interpretačne závery či vývoj sociálnej reality najmä v zmysle zásadnej ochrany tej osoby, ktorá robila právny úkon s dôverou v určitý - jej druhou stranou prezentovaný skutkový stav. Navyše, ak bol potvrdený údajmi z verejnej štátom vedenej evidencie a najmä, keď ho potom aprobuje aj príslušný orgán verejnej moci [kataster nehnuteľnosti, sud a pod.]. 15. Princíp dobrej viery chrániaci účastníkov súkromnoprávných vzťahov je jedným z kľúčových prejavov princípu právnej istoty odvíjajúceho sa od princípu právneho štátu. Nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikdy nemohol byť istým svojim vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu (porovnaj aj R 14/2009). Otázkou dobrej viery takého nadobúdateľa vlastníckeho práva sa tak všeobecne sudy musia vždy riadne zaoberať pri jeho spochybňovaní treťou osobou. Ústavný sud z hľadiska poskytnutia ústavnoprávnej ochrany musí tak postaviť na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom na základe jeho dobrej viery. Tým sa dostávajú do vzájomnej kolízie obidve ústavné hodnoty - princíp ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa (princíp dobrej viery, dôvery v akty štátu a právnej istoty v demokratickom právnom štáte) a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka (princíp nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet, t. j. nikto nemôže previesť na iného viac prav, než koľko sam ma). Pokiaľ však nemožno zachovať maximum z obidvoch základných práv (čo platí aj pre tento prípad), treba prihliadnuť na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutne zvažovať všeobecne súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu. Vyššie riziko ma niest' nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovu sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní“

45. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

46. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

47. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

48. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa vyššie uvedených citovaných zákonných ustanovení tak, že nárok na ich náhradu má žalobca, a to v rozsahu 100%, nakoľko bol plne úspešný v konaní. O výške trov bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje. Podanie treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný nesplní povinnosť uloženú mu týmto rozsudkom, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).